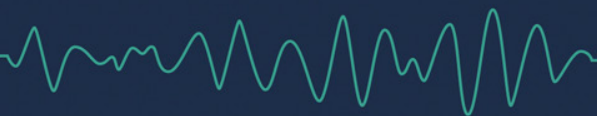

ПОНЕДЕЛНИК СУТРИН

САНДЖЕЙ ГУПТА

Драматичен и автентичен – роман, написан с
прецизност на хирург и сърце на лечител

САНДЖЕЙ ГУПТА

ПОНЕДЕЛНИК СУТРИН

Monday Mornings

Copyright © 2012 by Sanjay Gupta, MD

All rights reserved

© Цветана Генчева, превод

© Димитър Стоянов – Димò,

художествено оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2012

ISBN: 978-954-389-201-3

Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net

ЕРА

Първа глава

Парамедиците нахлуха шумно през летящите врати към спешното отделение. Мъжете в яркосини гащеризони с жълти обозначителни знаци на левия преден джоб и стандартните черни ботуши се движеха бързо. Притеснението им бе ясно изписано под саждите, полепнали по младите лица. Там, откъдето идваха, се виждаше дим, сигурно бе избухнал пожар. В носилката се беше отпуснала жена, увита като пашкул в сребърно отразяващо термално одеяло. Интравенозната система на ръката ѝ прокапваше съвсем бавно, банката се люшкаше като обезумяла, докато тласкаха носилката напред към центъра на спешното.

Само ако човек види спешното отделение отгоре, ще разбере колко умно е проектирано. Отделението не представляваше едно-единствено помещение, на пръв поглед наподобяваше лабиринт, замислен като огромна кръгла гума със серии шпайкове, щръкнали отстрани. По периферията имаше стаи, а пациентите бяха скупчени максимално близо до центъра, в зависимост от това колко критично е положението им. Жената в носилката трябваше да бъде откарана в епицентъра.

— Опит за самоубийство. Блъснала се с автомобила си в телефонен стълб.

Гласът на главния лекар се понесе из спешното, извиси се над гласовете на колегите му и сестрите, над стоновите на пациенти, рева на бебе, пиукането на монитори и гърмящия телевизор в една от близките чакални.

Доктор Джордж Вилануева беше човекът, който живееше и работеше в центъра на спешното и погледът му се беше спрял на жената още преди да чуе казаното от парамедика. Лекарят бе истински исполин, приседнал на въртящ се стол, който едва побираше телесата му. Наподобяваше слон в цирк или супернова в центъра на слънчева система.

Последва пациентката в мига, в който вкараха дребната ѝ фигурка в спешното. От трона си Вилануева забеляза, че по лицето, обездвижено от леко изкривената на една страна твърда шина за врат, нямаше бръчки. Беше бледа. Устните ѝ имаха почти синкав оттенък. Носът изглежда бе счупен от въздушната възглавница, а под очите започваха да се очертават синини.

— Кръгове като на панда — промърмори той на себе си. Те издаваха, че основата на черепа ѝ е премазана. Бързо преброи капките на системата. „Бавно са я пуснали“, помисли си той, докато наблюдаваше как парамедиците помпат торбичката, свързана с дихателна тръба, която вкарваше въздух в дробовите на пациентката. — И това е бавно — измърмори той. — Противошокова зала осем — изрева и насочи пациентката към най-близката до центъра на спешното противошокова зала. Малките кафяви очи на лекаря се спряха на жената, а главата му, колкото голяма диня, бе забодена на още по-едро тяло също като гигантска фигура от пластилин. Докато екипът от линейката профучаваше покрай Вилануева, той продължи да набелязва важните точки неподозирано бързо. Забеляза, че очите на пациентката са отворени, но насочени в различни посоки, а едната зеница е по-разширена от другата. Тя движеше немощно ръце под термоодеялото. Погледна към торбичката на катетъра, в която се оттичаха течности, отделени от бъбреците на жертвата. Торбичката бе почти празна. Сърдечният монитор пиукаше прекалено бързо. Вилануева преброи сто двайсет и четири удара в минута.

— Какво казахте, че се е случило? — подвикна той на парамедиците.

— Опитала се е да пресова тойотата си в един телефонен стълб. Няма следи от спирачки. Дори не се е опитала да спре. Самоубийство с автомобил, това трябва да е — отвърна човекът, без да спре. Челото му беше мокро от пот.

— Как ли пък не — измърмори Вилануева. Изстреля сто и шейсет килограмовото си тяло от стола и настигна подтичващите парамедици. Движеше се с необичайна грация за толкова едър човек, а бързината, с която скъси разстоянието, беше плашеща. Все още се забелязваше

някогашната ловкост, благодарение на която бе попаднал сред професионалистите от „Детройтските лъвове“ направо от университета на Мичиган. Сега следваше носилката с бърза и уверена крачка към противошоковата зала. Изкара цели четири години като професионален футболист, докато сравнително нищожните му сто двайсет и пет килограма се превърнаха в проблем. Когато напускаше лигата, дори училищните отбори разполагаха със сто и четирийсет килограмови нападатели. Височината на Вилануева беше в границите, които националната футболна лига препоръчваше за нападателите. Сега вече вместо каска и подплънки Вилануева носеше хирургическа туника в размер XXXL, която едва побираше шкембе, придобило завидни пропорции през двайсетте и две години, откакто бе напуснал националната футболна лига. Често пъти това се оказваше неосъществима задача и изпод туниката се подаваше гола плът. Панталоните му бяха толкова впити, че много от сестрите се оплакваша, че видът му бил неприличен. Обикновено, само за да спази някакво приличие, той обличаше бяла престилка, която бе единствената достатъчно голяма дреха, за да побере всичките му части. Днес обаче престилката бе захвърлена окървавена и смачкана в друга противошокова зала. Остана там преди няколко часа, по време на спешна реанимация.

Докато парамедиците прехвърляха ранената от носилката на кушетката за преглед, Вилануева и сестрата от спешното пристигнаха при тях. Вилануева протегна ръка, изправи предпазната шина на врата и стрелна с поглед най-близкия парамедик.

— Увеличи подаването на кислород, дай по-бързичко с обдишването, трябва ѝ още физиологичен разтвор, повикайте неврохирург. Това не е никакъв опит за самоубийство. В главата ѝ е гръмнала бомба! Престанете да се ебавате. Хайде, действайте!

Сестрата се поколеба за частица от секундата дали да отрече, че се „ебава“, размисли и направи крачка към ранената, за да завърти вентила и да увеличи подаването на чист кислород.

Парамедиците се спогледаха и поклатиха недоумяващо глави, сякаш току-що бяха видели как любимият им магьосник извършва поредното чудо. След това си тръгнаха от спешното, радиостанциите им прашаха, черните боти с връзки проскърцваха по пода.

Светкавичните диагнози на Вилануева се бяха превърнали в истинска легенда в „Челси Дженерал“. Бързата му мисъл и забележителната му физическа реакция му бяха извоювали прякора El Gato Grande, Голямата котка или просто Гато. Доктор Джордж Вилануева говореше елементарен испански и откакто навърши шест и тръгна на училище, никой не го наричаше с рожденото му име, Хорхе. Затова пък прякорът Гато Гранде му се лепна.

По-рано на днешната смяна Вилануева си седеше на любимия стол и наблюдаваше какви ги вършат двамата лекари от спешното в близката противошокова зала. Щурара се напред-назад, докато кръвното налягане на пациента не започна да пада. Ако някой бе наблюдавал внимателно Вилануева, щеше да забележи как страните му поруменяват и той едва забележимо присвива очи. Това бе запазената му марка и никой нямаше желание да усети гнева и раздразнението му насочени към себе си. Секунда по-късно той се нагледа и се втурна в залата, докато двамата лекари се опитваха напълно безуспешно да реанимат шейсетинагодишен мъж. Един от двамата беше доближил уста до ухото на пациента и крещеше:

— Господине, можете ли да отворите очи.

— Не... не може... — изломоти гневно Вилануева, докато крачеше към отпуснатия човек и почти се плъзгаше на пръсти. Грабна шишенце йод в лявата си ръка и огромна спринцовка в дясната.

Нареди на колегата си от спешното да бъде така любезен да се дръпне и когато лекарят не реагира достатъчно бързо, той го помете настрани с ръка, все едно се опитваше да се отърве от някой защитник в предишната си кариера. Не му остави никакво време да негодува, разтвори рязко ризата на пациента и изсипа йод върху лявата страна на гърдите, за да стерилизира мястото. Секунда по-късно заби дълбоко иглата. Подобие на усмивка затрепка по лицето

му, когато иглата попадна в целта. Той изтегли буталото и спринцовката започна да се пълни с яркочервена кръв.

— Сърдечна тампонада — рече той, без да се обръща към конкретен човек. — Пет. Четири. Три. Две. Едно. — Вилануева зачака. Нищо не се случи. Той присви отново очи към монитора до пациента. — Едно и половина. — Неочаквано кръвното налягане на пациента и сърдечният ритъм се нормализираха. Докато налягането отпускате сърцето му, кожата на човека започна да порозовява. — Нула.

Вилануева се обърна и се отдалечи.

Останалите лекари в залата останаха слисани. Не бяха уловили проблема и пропускът им едва не струва живота на пациента.

— По нищо не личеше, че има тампонада — изпелтечи лекарят от спешното към гърба на отдалечаващия се Gato Grande. Вилануева не се обърна назад, смъкна с един замах изцапаната в кръв престилка и я метна върху купчината в близкия кош за пране.

Останал без престилка, Вилануева се насочи отново към стола си, вирнал високо глава, докато минаваше покрай сестрите, които приемаха нови пациенти — дете, успяло да нашари цялата си глава с телбод, група акушер-гинеколози се опитваха да убедят зародиша да остане в утробата на майката; други бяха поели пияница, паднал от покрива на къщата си, а пък бизнесмен в костюм се оплакваше от болки в гърдите. Студент по медицина, който изглежда щеше да се чувства по-комфортно между лавиците с книги в някоя библиотека, отколкото в спешното, настигна Вилануева. Студентът разнасяше клипборд и се оглеждаше недоумяващо. Въртеше глава ту към младата жена, на която Вилануева беше поставил диагноза „бомба ѝ е гръмнала в главата“, и самия Гато.

— Как? — бе единственото, което студентът успя да изрече. Извади химикалката си от джоба, готов да записва.

Вилануева грабна химикалката и клипборда и дори разхлаби вратовръзката на студента, преди да спре и да се обърне към него:

— Не пиши. Слушай и се учи от виртуоза — заяви той на младежа. Намигна на привлекателната сестра, застанала наблизко. — Разбрах, че има нужда от повече кислород, защото кожата ѝ беше бледа, а устните синкави, това е лесно. — Вече бе готов да наставлява, изпънал гръб, вирнал глава, така че внушителните му метър и деветдесет се извисяваха над всички в спешното. Макар да плашеше студентите, той бе причината най-добрите бъдещи лекари да се стичат към „Челси Дженерал“ от цялата страна. В света на медицината е много трудно да наречеш някого „най-добрия“ в каквото и да било, но този принцип не важеше тук. Вилануева беше несъмнено най-прочутият главен лекар в страната.

— Никога не забравяйте да погледнете фолиевия катетър — заговори той на студента. — Пациентите би трябвало да отделят много урина. Ако ли не, значи имат нужда от допълнително течности. — Студентът потърси къде да запише, но си спомни, че и химикалката, и клипбордът му са у Вилануева. — Не се притеснявай, че не си записал — рече отново лекарят, сякаш бе прочел мислите на момчето. — Потопяш се в случая и ти гарантирам, че никога няма да забравиш. — Студентът закима с глава като ревностен християнин.

— Между другото, на колко е жената? — попита Вилануева. Студентът по медицина припна към осма противошокова зала, провери картоната и се върна.

— На двайсет и шест — рече той. — Не, чакайте, рожденият ѝ ден е през декември. Значи е на двайсет и пет.

Вилануева му се усмихна.

— Сигурно се питаш как съм разбрал, че на малката ѝ е гръмнала бомба в главата — повиши глас той, за да го чуят всички, наслаждавайки се на вниманието, насочено към него. Истината бе, че мнозина от онези, които се преструваха, че не проявяват абсолютно никакъв интерес към надутия, шумен Вилануева, бяха проточили вратове и се стараеха да попият от завидната му мъдрост.

Той грабна фенерче-писалка от престилката на студента, защото не носеше нито стетоскоп, нито шпатула за гърло, нищо за писане и, разбира се, нямаше фенерче. Винаги грабваше необходимото от най-близката жертва. Фенерче-

то беше съвсем обикновено, без каквато и да било реклама на производителя. Всички бяха наясно с отношението на Вилануева към рекламните подаръци на фармацевтичните фирми.

— Няма такова нещо като безплатен обяд — изрева веднъж той, докато привлекателна млада жена, представителка на фармацевтична компания, бързаше да се измъкне от спешното. Заблестя лъч най-обикновена бяла светлина, когато той натисна копчето и насочи светлината в очите на жената.

— Младата жена има разкъсване на церебрален аневризъм. Обърнете внимание на лекото смущение в погледа — посочи той.

— Сму... какво? — попита студентът.

— Означава, че очите не се движат в синхрон. — Той присви отново очи. — Господи, на какво ви учат? Наливат ви в главите, че трябва да проявявате чувствителност, занимават ви с начините на инвестиране, ама защо не вземат междуременно да ви научат и на малко медицина? — Студентът се изчерви. — Освен това дясната зеница е по-разширена от лявата, което означава, че аневризъмът притиска онзи нерв в мозъка, който контролира движението на очите.

— Ясно. — На студента му проблесна. — Аневризъмът се е спукал, докато тя е шофирала. Изпаднала е в безсъзнание и тогава е катастрофирала... — Той замълча.

— Браво! — изрева Вилануева. — Както вече казах, в главата ѝ е гръмнала бомба. Някой сети ли се да съобщи в неврологията?

— Да, доктор Вилануева — отговори безплатен женски глас от другата страна на стаята.

— Тогава къде са, дяволите да ги вземат?

— Идват — обеща същият женски глас.

— Кой от потъналите в пари мързеливци ще ми се догледат този път? — попита Вилануева.

— Доктор Уилсън.

Той присви отново очи.

— Боже! Как така вие, сестрите, не сте хукнали да си оправите косите и да си сложите червило?! — изрева лекарят.

— О, доктор Уилсън, да ви помогна ли, кажете какво да направя... има ли нещо... наистина ли, доктор Уилсън... кажете! — продължи да се подиграва той с изненадващо успешен фалцет.

Сестрите се разкискаха и поклатиха глави.

— Ало — обърна се Вилануева към студента. — Научих те на куп неща, затова тичай сега да ми донесеш сандвич. — Студентът се озърна, сякаш да се увери, че лекарят не се шегува. Без да се обръща към конкретен човек, той се провикна отново: — И някой да пусне още веднъж съобщение на пейджъра на красавеца Уилсън.

Тай Уилсън седеше със затворени очи в тъмната лекарска стая, напълно неподвижен. Единият прозорец беше открит и отвън нахлуваше миризмата на прясно окапали листа. В далечината се чуваше ромонът на река Хюрън. Извън тези звуци стаята бе съвсем тиха. Хирургическата му туника беше тъмносиня, сякаш специално избрана, за да отива на очите. Освен това му стоеше безупречно, не правеше гънки, не дърпаше никъде. Той се беше отпуснал на колене, гърбът му беше изправен, също като електрокардиограма на мъртвец. Неврохирургът си представяше дъха си, докато вдишва. Поемаше през носа, след това струята се завихряше през синусите. Първо през максиларния синус, след това и през решетъчните, накрая през челните синуси. Представи си как дъхът навлиза в трахеята преди езофагуса.

— Около четиринайсет милиметра преди езофагуса — бе уточнил Уилсън пред терапевта си.

— Не е нужно да се впускаш чак в такива подробности — бе отвърнал терапевтът.

— Напротив — опъна се Уилсън.

Ето че сега си представяше как дъхът му си проправя път през все по-тесните бронхиоли, след това съвсем бавно се асимилира в кръвния поток. Това бе неговият начин да релаксира. Медитацията никак не отговаряше на имиджа му на неврохирург, затова Уилсън практикуваше, когато бе сам в лекарската стая. Пейджърът му се включи отново. „Гато има нужда от теб. Бързо“, гласеше съобщението.

Уилсън отвори очи, изправи се и излезе от стаята. Минута по-късно, когато профуча през летящите врати на спешното, той приличаше на куотърбек от Университета на Южна Калифорния, който две минути след включването в играта щеше да изведе отбора до победа. Беше висок мъж, стегнат, с тъмна, чуплива коса и сини очи, които хипнотизираха сестри, пациенти и всеки, който попаднеше пред погледа му. Оказа се, че единственото изключение е Вилануева.

— Осма противошокова — провикна се колегата му и се наведе, за да погледне своя пейджър, който изпиука. Съобщението гласеше „311.6“.

— Какво означават тези числа?

Вилануева бързо върна пейджъра на колана на панталоните.

— Ти да не би да си шпионин? — намръщи се той към студента. Взе си сандвича и отхапа, след което благодари с пълна уста.

— Не, опитвам се да се науча — отвърна студентът. — Уча се от виртуоза — побърза да добави и се разсмя.

Вилануева прихна:

— Браво, моето момче, това ми хареса. — Замисли се за момент. — Тези числа са покана за най-тайното и добре охранявано събрание, което се провежда в болницата — прошепна той на момчето. — На всеки няколко седмици отбрана група хирурзи се събират и обсъждат грешките си.

Студентът се ококори.

— Какви грешки? — попита той.

— Всякакви. Някои наричат срещата „Болести и смърт“. Други пък са я кръстили „Смърт и усложнения“. Аз ѝ казвам „Някой претакова срещата“. Стопляш ли?

— Може ли да дойда? — попита студентът.

— Точно ти на сто процента и в никакъв случай не може да дойдеш — отвърна Вилануева. — Не чу ли, когато казах, че става въпрос за тайна среща? Присъстват единствено поканените. Няма други лекари, нито администратори, за скапаните адвокати пък е абсолютно забранено! Срещата е единствено и само за нас.

Щом влезе в противошоковата зала, на Уилсън му трябваша няколко секунди, за да прецени положението. Щом започна да преглежда младата жена, се съгласи с всички заключения на Вилануева. Пред него бе класически случай на кокошката и яйцето от света на неврохирургията. Щом лекарите в много болници в цялата страна чуеха историята на жената, щяха бързо да стигнат до заключението, че кръвта в мозъка ѝ е резултат от катастрофата. Освен това щяха да решат, че след като няма предишни катастрофи и се е забила в телефонен стълб, се е опитвала да се самоубие. Истината обаче беше съвсем различна. Аневризъмът бе малко балонче на повърхността на артерията, което неочаквано започваше да кърви в мозъка. Вероятно тя е усетила заслепяващо главоболие и няколко секунди по-късно е изпаднала в безсъзнание. Затова е катастрофирала. В този случай аневризъмът беше кокошката, а катастрофата яйцето. Тай беше наясно, че в логическите изводи Вилануева няма равен на себе си.

Пейджърът на Тай изпиука отново. Също като на Вилануева, съобщението гласеше „311.6“. Подейства му като силен удар и той си пое рязко въздух. Утре сутринта щеше да се изправи там, където нито един лекар от „Челси Джeneral“ нямаше желание да попада. Тай си наложи да издиша бавно, след това срещна погледна на застаналия в другия край на залата Вилануева. Искаше да разбере дали шефът на спешното е получил съобщението. Щом зърна изражението му на съжаление, той разбра. По дяволите! Не искаше дебелият да го съжалява. Вилануева на свой ред измърмори едва чуто „горкият нещастник“.

Втора глава

В дългия коридор на неврохирургията на дванайсетия етаж продължаваше да свети една-единствена лампа, така че красиво рамкираните снимки на настоящи и бивши неврохирурзи тънеха в сумрак. Бяха все имена на гиганти в света на хирургията, Едгар Кан, Ричард

Шнайдер, Лазар Грийнфийлд, Боб Бартлет и Джулиан Ти Хоф, за когото се твърдеше, че бил превърнал „Челси Джeneral“ в уважаваната влиятелна институция, каквато бе сега. Прякорът му Напористия беше изписан под името. Последната снимка бе на Хардинг Ел Хутън, настоящия шеф на хирургията. Под името му, изписано с красиви букви, се виждаше и семплият му прякор – Шефа. Имаше и няколко картини, достойни за музей, които Хутън бе получил наскоро благодарение на връзките си в света на изкуството.

Точно пред кабинета му бе закачена една от любимите му, „Безименна 1964“ на Марк Ротко, отпусната назаем от Националната художествена галерия. На абстрактната картина бе изобразен огромен черен правоъгълник с вписан в него друг, тъмносив. Никой нямаше представя защо Шефа я харесва толкова много, но и никой не смееше да попита. Имаше и абстрактна творба на Сай Туомбли и фотоколаж на Дейвид Хокни, също дадени за кратко, както и две илюстрации на Джон Джеймс Одюбон, които Хутън бе донесъл от къщи. На едната бе нарисувана голяма синя чапла, а на другата – южноамерикански червен ибис. Въпросният ибис беше от малкото птици, които Хутън не бе видял лично, а бе прекарал значителна част от живота си да ловува пернати по цял свят. Повечето хора, които виждаха рисунките, или нямаха представа за славния им произход, или мислеха, че са репродукции. Наоколо ухаеше на скъпия афършейв, чийто аромат се долавяше и в кабинета на Хутън.

На фона на напрегнатата работа в болница „Челси“ неврохирургията съвсем не беше показател за останалите отделения. Много от другите бяха толкова голи, че лекарите поставяха в рамки рисунките на децата си и ги закачваха по стените или пък поръчваха сладникави репродукции на пейзажи и натюрморти, които щяха да са много подходящи за някой евтин хотел, но поне разсейваха посетителя. Неврохирургията бе толкова нетипична, че някои от членовете на факултета се срамуваха от вида ѝ и често се срещаха с пациентите на други места, вместо в по-характерната за музей атмосфера на собственото

им отделение. Малко неща бяха в състояние да съсият хармонията и разбирателството с пациентите както впечатлението, че лекуващият ги лекар забогатява на техен гръб.

В един от по-скромните кабинети в края на почти тъмния коридор доктор Тина Риджуей седеше до уморена стажантка, стиснала кутия пуканки, направени на микровълнова. Усещаше се миризмата на разтопено масло. На библиотеката в ъгъла бяха поставени две снимки в рамки. На едната се пъчеха два момичета в униформи на мажоретки. Другата бе от сватбата на забележително красивата Тина и съпруга ѝ. Имаше и снимка, на която цялото семейство бе коленичило около момиченце в инвалидна количка. Всички се усмихваха, бяха почти засмени, включително момиченцето в средата. Снимката беше поставена на канапето срещу бюрото на Тина и надничаше към учебника на Мишел по невроанатомия, захлупен върху масата за кафе. На корицата се виждаха двата дяла на малкия мозък и различните кръвоносни съдове, които снабдяваха задната част на мозъка с кръв. Забелязваха се и неизменните драсканици в типичния за лекарите невъзможен почерк.

— Хайде, Мишел, няма да мръдна оттук, докато не се уверя, че разбираш — заяви Тина. Мишел се беше отпуснала на канапето с няколко пуканки в скута, докато Тина седеше с изпънат гръб. Изглеждаше бодра, напълно овладяна. — Кажи ми още веднъж кои са различните видове тумори във фоса постериор и как ще се справиш с всеки.

Мишел нервно нагласи очилата си.

— Ами... медула... ами... нещо такова. — Тя избъбри нещо неразбираемо. След това замълча нещастно, смутено.

Тина предложи на по-младата жена още пуканки, сякаш по този начин щеше да призове някакви знания. Мишел Робидо беше от стажантките, от които всички в отделението бяха вдигнали ръце. След като се провали пред две комисии, всички членове на факултета очакваха или да напусне, или да бъде уволнена. По време на визитации рядко се случваше някой да се обърне към нея, когато имаха нужда от стажант за определен случай. Случваше се дори да молят

специализанти да поемат допълнителни смени, само и само Мишел да не остава сама на смяна. По този начин тя се отчужди още повече от колегите си. Никой обаче не бе подозирал, че доктор Риджуей ще подкрепи младата жена. Единствено тя измежду останалите бе убедена, че трябва да даде на Мишел още един шанс, като я обучава и напътства лично. Някои бяха сигурни, че Тина съжалява Мишел. Все пак Тина бе водила презадоволен живот, докато Мишел бе израснала сред нищета и лишения. Подобна допълнителна помощ бе нещо нечувано, още повече че Тина бе страшно заета и имаше ангажимент към съпруга си и трите си деца. Но ето че ѝ преподаваше дълго след като минеше часът, в който семейството ѝ сядаше да вечеря, както обикновено без нея.

Контрастът между двете жени беше невероятен. Освен петнайсетте години, които ги делиаха, доктор Тина Риджуей беше страхотна, и то не само заради безупречната кожа, високите скули и устните, за които много жени биха дали цяло състояние. От нея се излъчваха изтънченост, грация, напълно нетипични за университетска болница като „Челси Дженерал“. Въпреки че Тина ходеше с прибрана коса, обикновено в хирургическа туника, стажанти и специалисти от цялата болница често минаваха по коридора пред кабинета ѝ, макар да нямаха никаква работа там. Наричаха я Челси-Лина заради приликата с известната актриса. Всеки, който забележеше доктор Риджуей извън болницата, би предположил, че работи или в модния бизнес, или се занимава с политика, или пък е изтъкнат обществен деец. Тя бе от жените, които привличат вниманието, без дори да се стараят.

В сравнение с нея Мишел Робидо бе поредното лице в тълпата. Беше закръглена, средна на ръст, с лоша стойка, провиснала коса и кожа, осеяна с белези от акне от младежките години. Изглеждаше уморена и потисната дори в редките случаи, когато успееше да се наспи. Въпреки това историята ѝ беше забележителна. Бе родена в малко градче в Луизиана, където по-голямата част от семейството ѝ живееше в крайна нищета. Родителите ѝ отглеждаха пилета, зеленчуци и захарна тръстика, едва свързваха два-

та края благодарение на малкия парцел земя на юг от магистрала I-10 между Лафайет и Лейк Чарлс. Бащата на Мишел напуснал училище в осми клас, за да помага във фермата на баща си. Майка ѝ завършила гимназия, но за колеж и дума не можело да става. Дядото на Мишел бе механик, който поправяше косачки, мотори на лодки, почти всичко, което клиентите искаха да изхвърлят, и никак не се интересуваше, че хората не се връщаха за вещите си по месец, понякога дори повече. Деди Бил беше забележителен механик, но също така любител на уискито, за предпочитане „Съдърн Къмфърт“.

— Тук е създадено, в Луизиана — изтъкваше често той, докато си наливаше в чашката, за да си пийне, преди да се заеме с работа. Започваше деня с водна чаша от любимото си уиски, разрежено с кола и два антиациди. По някое време следобед зарязваше чашата и разреждателя, отпускате се на един съгваем стол пред работилницата и пиеше направо от бутилката, недовършената му работа беше пръсната около него като декорация.

Родителите на Мишел, смазани от работа, не проявяваха абсолютно никакъв интерес към държавното училище на дъщеря си, където за учителите всички, които идваха редовно и не предизвикваха неприятности, бяха изключително упорити ученици. Мишел не само че посещаваше редовно часовете, ами още от самото начало доказа, че е различна. Пишеше домашните си. Задаваше умни въпроси, на които учителите ѝ често не можеха да отговорят.

— Чудесен въпрос, Мишел. Защо не провериш и утре ще споделиш отговора с останалите от класа.

Мишел обожаваше да чете. Благодарение на книгите забравяше ръмжания от глад стомах, безразличието на родителите си и двамата си по-големи братя, които пиеха и крадяха още преди да станат тийнейджъри. В трети клас беше прочела всички книги в библиотеката на началното училище и се прехвърли в градската библиотека, където привлече вниманието на библиотекарката, матроната госпожа Труекс, чиито старомодни дрехи и кръгли очилца на верижка бяха истинско клише. Боби Труекс имаше брат, Рекс, завършил в града, след което бе станал преуспяващ

търговец на автомобили в Батън Руж. Когато той научи за забележителното момиче, което често се отбивало в библиотеката на сестра му, се превърна в нещо като покровител на Мишел. Отначало я поощряваше да ходи на гости в родния му град, уверяваше я, че може да стане каквато пожелае, а след това плати за обучението ѝ в колеж.

Мишел не просто бе първата от семейството, която завърши колеж, тя бе първата от семейство Робидо, която дори се замисли да постъпи в колеж. За тях колежът бе място за богати деца. Да, колежанчетата може и да четяха какви ли не книги, но за семейството на Мишел единствената стойностна книга беше Светото писание. Що се отнася до медицинското училище, да стане астронавт нямаше да е толкова чуждо за семейството ѝ и съседите, които живееха на изгорялата от слънцето земя между Мексиканския залив и I-10. Не беше чувала някой от района да е завършил медицински курсове. Историята на Мишел беше доказателство за решителността ѝ. Сега обаче младата жена започваше да се чуди дали не е надценила както амбицията, така и интелигентността си. Изглежда, преценката ѝ я беше подвела. Дали пък не беше свръхвъзможностите ѝ да стане мозъчен хирург? Замисли се за възпитанието си и хората от семейството, прославили се с пианството си, вечните скандали и дребни престъпления, вместо с някое ценно постижение. За пръв път в живота си Мишел изпитваше съмнение в себе си.

Преди да дойде в „Черси Дженерал“, бе убедена, че е не по-малко умна от колегите си в Айви Лийг. Ето че два пъти вече се проваляше на изпитите и изглежда всички ѝ бяха обърнали гръб. Бяха много развълнувани, когато я приеха в програмата, и с удоволствие разказваха историята ѝ: вижте младата лекарка, расла в бедна ферма. Макар да бе странна птица за тях, те се гордееха с постиженията ѝ.

Тупаха се по гърбовете, задето са я приели в престижната болница. Сега обаче единствено Тина Риджуей я беше грижа за нея. Думи на Джон Ф. Кенеди, които Мишел научи във втори клас, я пернаха през лицето като шамар:

„Успехът има хиляди бащи, провалът е сирак.“ Тя бързо се превръщаше в сирачето на „Челси“.

Очите ѝ се насълзиха и тя ги избърса с длани, преди да рукнат съвсем непрофесионално по бузите ѝ.

– Слушай, Мишел, знам, че си уморена. Ще продължим утре – реши Тина.

– Благодаря, доктор Риджуей – отвърна тя.

– Тина – напомни ѝ Риджуей. – Наричай ме Тина.

– Добре, Тина.

Чу се пиукане на пейджър и двете погледнаха към апаратчетата.

– Моят е – уточни Тина. Надяваше се да е Тай. На съобщението пишеше единствено „311.6“. По лицето ѝ премина смях.

– Добре ли сте, доктор Риджуей? – попита Мишел.

Риджуей не откъсваше поглед от пейджъра и отговори, без да помръдне:

– Пак ли трябва да повтарям, Мишел? Казвам се Тина, наричай ме Тина. Да, добре съм – отговори малко остро. Усети, че тревогата ѝ за Тай сигурно се е изписала по лицето, и бързо се стегна. Макар че двамата се опитваха да опазят тайната, околните бяха започнали да шушукат. Какво става между Тай и Тина? Излизат ли, любовници ли са, ами съпругът ѝ? Като капак, двамата често обядваха заедно и седяха един до друг на конференции. Когато Тина имаше въпрос за някой пациент, винаги се обръщаше към Тай. Останалите лекари в „Челси Дженерал“ сигурно щяха да се изненадат, ако разберяха, че Тина е прекарала четири нощи през последните две седмици в апартамента на Тай.

Тина бе наясно, че в живота се натъкваш на препятствия, които биха могли да определят пътя ти в живота. Първата ѝ нощ с Тай беше такъв момент – колкото откровение, толкова и проява на слабост. Тогава осъзна, че с брака ѝ е свършено, и си позволи да се наслади на нещо нередно и досега недопустимо. Съпругът ѝ сигурно мислеше, че е дежурна или просто се е задържала в болницата. Истината бе, че от две години насам на него изобщо не му пукаше.

Сега обаче всички разправяха, че може да уволнят Тай Уилсън заради случилото се. Той обаче дори не ѝ беше

разказал какво се беше случило в операционната онази нощ. Не бе разказал на никого. Сега щеше да му се наложи да разкрие истината и всички подробности в стая 311 в шест утре сутринта.

Трета глава

В другия край на града семейството на доктор Сунг Парк тъкмо бе приключило с вечерята. Съпругата, Пат, бе заредила съдомиялната, беше вдигнала и избърсала масата и беше прибрала остатъците от вечерята. Никъде не се мяркаше трошица, а в къщата цареше почти пълна тишина. Наистина странно, след като децата бяха под шест годинки. Личеше, че всичко в този дом е купено на намаление, като се започне от скромната рокля на Пат. Беше я купила от седемдесетпроцентно намаление в магазин на едро. Въпреки това Сунг я бе погледнал неодобрително, когато му представи касовата бележка.

Децата четяха и единственият звук беше шумоленето на страниците. Дори двегодишният малчуган разгръщаше твърдите страници на книжката с животни, без да издава звук. Пат Парк сгълча петгодишния си син, когато се изкиска на нещо, което бе прочел.

– Баща ти работи – изтъкна тя. Сунг седеше в кабинета си и проучваше доклада за разделянето на сиамски близнаци. Беше много съвестен и си водеше прилежно бележки, като същевременно рисувахе операцията стъпка по стъпка в бележника, с който не се разделяше. Всеки път, когато записваше нещо, използваше една химикалка – червена, с тънък, 38-милиметров писец. В склада, откъдето пазаруваха за нуждите на болницата, струваха по петдесет цента, но Парк се снабдяваше с тях безплатно. Свиваше ги от бюрата на секретарките в различни отделения. когато стаята беше празна. Сега ги използваше, за да нарисува двете детски главички, насочени в различни посоки, все още свързани от сноп вени. Отбеляза колко лекарство за разреждане на кръвта трябва да се приложи на този етап от операцията,